

במצרים לפחד מלפני הקדוש ברוך הוא כשראה אותם גבורות ונסים שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים. יתרו לא חזר בכל זה, עד שיצאו ישראל ממצרים. וכל אותם קשרים והצורות שקשרו המצרים, לא היו כלום, ויצאו. ואחר שטבע אותם בים, אז שב וחזר לעבודת הקדוש ברוך הוא. בלעם לא שב ולא חזר, שטנפת (שצורת) הצד האחר היתה דבוק בו, ועם כל זה היתה מסתכלת הסתכלות של מרחק בתוך אותה טנפת (צורה) והדבקות לצד האחר, שהרי בצד האחר יש אור דקיק אחד שמאיר סביבו, כמו שנאמר (יחזקאל א) ונגה לו סביב. וזו הסתכלות קטנה (ועל זה) היתה מסתכל מרחוק, ולא בכל הדברים.

ובשעה מסתכל דבר קטן מאותו האור, זה היתה כמאחרי הכתל. אמר ולא ידע מה אמר. והיה מסתכל באותו האור בסתימות העין, והעין מתגלגלת, ורואה האדם אור סתום ולא רואה. וסוד זה שתם העין, ופרשוהו שתם - סתום, והכל אחד.

שהרי אין צד אחר שאין בו אור דקיק קטן מצד הקדשה, כמו רב החלומות, שברב התבן יש גרעין אחד של חטה, פרט לצורות הדקיקות הללו הנצופות שכלם יתרו טמאות, ובהם היתה בלעם יודע.

אשר חלקו של משה, שהוא למעלה בכל הקדשות העליונות, והסתכל במה שלא נתנה רשות לאדם אחר בעולם להסתכל. וכמו שבלעם היתה רואה אור קטן דקיק כמאחורי הכתל מתוך אותו הצד האחר, אף כף משה מתוך

בלעם אתדבק באינון חרשין, כמה דאתמר. איוב בסגיאון דההוא דחילו דיליה אהדר במצרים למדחל מקמיה דקודשא בריך הוא, כד חמא אינון גבורין ונסין, דעבד קדשא בריך הוא במצרים. יתרו, לא אהדר בכל דא, עד דנפקו ישראל ממצרים, וכל אינון קשרין וטפסין דקשירו מצראי, לא הוו כלום, ונפקו. ולבתר דטבע לון בימא, פדין תב, ואהדר לפולחנא דקודשא בריך הוא.

בלעם לא תב, ולא אהדר, דטנופא (נ"א דמפסא) דסטרא אחרא הוה מתדבק ביה, ועם כל דא אסתכלותא דמרחיק הוה מסתכל, בגו ההוא טנופא (ס"א טפסא) ואתדבקותא דסטרא אחרא. דהא בסטרא אחרא אית נהירו דקיק חד, דנהיר סחרניה, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ונגה לו סביב. ודא אסתכלותא זעיר (ועל דא) הוה מסתכל מרחיק, ולא בכלהו מלין.

וכד הוה מסתכל מלה זעיר מההוא נהירו, כבתר פותלא הוה, אמר ולא ידע מאי קאמר. והוה מסתכל בההוא נהירו בסתימו דעינא, ואתגלגל עינא, וחזי בר נש נהורא סתימא, ולא חזי. ורזא דא (במדבר כד) שתם העין, ואוקמוהו שתם: סתום, וכלא חד.

דהא לית סטרא אחרא, דלית ביה (דף ס"ט ע"ב) נהירו דקיק זעיר מסטרא דקדושה, כגוונא דרוב חלמין, דבסגיאנות תבנא, אית חד גרעיןא דחטין. בר אלין טפסי דקיקין חציפין, דכלהו מסאבי יתיר. ובהו הוה בלעם יודע.

ובאה חולקיה דמשה, דאיהו לעילא בכל קדושין עלאין, ואסתכל, כמה דלא

אתייהב רשו לבר נש אחרא בעלמא לאסתכלא. וכמה דבלעם הוה חמי

אור עליון גדול ורב היה רואה למטה כמאחורי הכתל חשף דקיק אחד שנראה לו, ולא בכל זמן, כמו שבלעם לא היה מסתכל באותו אור בכל זמן.

אשרי חלקו של משה הנביא הנאמן, מה כתוב בו? (שמות א) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. הסנה היה ודאי בתוך אותה קדשה, ונדבק בו. שהכל נדבק זה בזה, טהור וטמא. אין טהור אלא מתוך טמא.

יכוד זה - (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. קלפה ומח עולים זה בזה, וקלפה זו לא תזוז ולא תשבר עד הזמן שבו יקומו המתים מן העפר, אז תשבר הקלפה, ואור יאיר בעולם בלי סתר מתוך המת. אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

ואת שני בניה. אמר רבי חייא, וכי בניה ולא בניו של משה? אלא משום שהיא השתדלה אחריהם בלי בעלה, קראה להם התורה בניה ולא בניו. אמר רבי יוסי, אף על גב שבני משה היו, דבר אמת בניה ודאי. רבי אלעזר אמר, הרי משה היה מזדווג במקום אחר קדוש עליון, ולא כבודו לקרא להם בניו. עכשו, אף על גב שבניו היו, משום כבוד אותו מקום שהזדווג בו, קרא להם כאן בניה, ואחר כך קרא להם בניו. מה הטעם? משום שאותה השערה שהגיעו, היה משה מדבר בשכינה. אחר שנפרד ויצא אל חמיו, אז כתוב ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו וגו'.

אמר רבי שמעון, אלעזר אלעזר, אני רואה שבפרשה הזו שאמה מתחיל את הדבר כראוי, אף הסיים לא כף. ודאי בשביל כבוד

נהירו זעיר דקיק כמפתר כותלא, מגו ההוא סטרא אחרא. אוף הכי משה, מגו נהירו עילאה רב וסגי, הוה חמי לתתא כמפתר כותלא, חד חשוכא דקיק, דאתחזי ליה. ולא בכל זמנא, פמה דבלעם לא הוה מסתפל ההוא נהירו בכל זמנא.

זבאה חולקיה דמשה נביאה מהימנא, מה כתיב ביה, (שמות ג) וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה. הסנה ודאי הוה בגו ההוא קדושה ואתדבק ביה. דכלא אתדבק דא בדא, טהור וטמא, לית טהור אלא מגו טמא. ורוא דא, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. קליפה ומוחא דא בדא סלקא. ודא קליפה לא יתעדי ולא יתפר, עד זמנא דיקומון מתין מעפרא, פדין יתפר קליפה, ונהירו ונהיר בעלמא בלא סתימו מגו מוחא. זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ואת שני בניה, אמר רבי חייא, וכי בניה ולא בניו של משה. אלא, בגין דאיהי אשתדלת אבתריהו, בלא בעלה, קרא לון אורייתא בניה, ולא בניו. אמר רבי יוסי, אף על גב דבנוי דמשה הוו. מלה דקשוט בניה ודאי. ר' אלעזר אמר, הא משה הוה מזדווג באתר אחרא קדישא עלאה, ולא יקרא דיליה למקרי לון בניו. השתא אף על גב דבנוי הוו, בגין יקרא דהווא אתר דאזדווג ביה, קרא לון בניה הכא, לבתר קרא לון בניו מאי טעמא, בגין דהווא שעתא דמטו, הוה משה ממלל בשכינתא. לבתר דאתפרש ונפק לגבי חמוי, פדין כתיב (שמות יח) ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו וגו'.

אמר ר' שמעון, אלעזר אלעזר, אנא חמינא

כפרשתא דא, דאת שארי מלה כדקא יאות, וסיימא לאו הכי. ודאי